

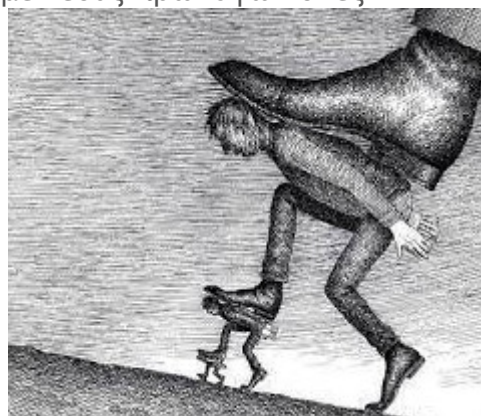
Γράφει ο **Γιάννης Λαθήρας**

Σε όλες ιστορικά τις εκλογικές διαδικασίες κυκλοφορούσαν -σχεδόν πανομοιότυπα – αήθη, εκβιαστικά διλήμματα, υποκριτικές παραινήσεις, αφόρητες πιέσεις στους αγωνιστές και τις αγωνίστριες των κινημάτων και της αριστεράς.

«Ή ο Καραμανλής ή τα τανκς», «τώρα ψηφίζουμε για κυβέρνηση», «τώρα προέχει να φύγει η δεξιά», «τώρα ας ψηφίσουμε αυτούς και μετά βλέπουμε», «τώρα προέχει να μπουν αυτοί στη Βουλή», «τουλάχιστον αυτός είναι καλύτερος», «η ψήφος σας θα πάει χαμένη», «η ψήφος σας πηγαίνει στο πρώτο κόμμα», «τι νόημα έχει να κατέβετε», «γιατί δεν αποσύρετε τα ψηφοδέλτιά σας», «τι την θέλετε την Βουλή», «αφού έτσι κι αλλιώς δεν θα βγείτε», «γιατί δεν ενώνεστε όλοι μαζί;» και πλείστα άλλα παρόμοια, πλαστά και φρικώδη.

Σε άψογο συνδυασμό πάντοτε με απίθανους ληστρικούς, καλπονοθευτικούς νόμους που καθιστούσαν κενό γράμμα την ισοτιμία των πολιτών και την ίδια την έννοια της δημοκρατίας στην υποτιθέμενη κορυφαία της στιγμή. Έτσι πολλοί υπέκυπταν σ' αυτά, υποβοηθούμενοι πολλές φορές από την ανάλογη στάση των ηγεσιών των κομμάτων ή οργανώσεων της αριστεράς. Τα αποτελέσματα αυτών των επιλογών ήταν συνήθως τραγικά και απογοητευτικά, ένα **σισύφειο** project, αλλά όμως παραδόξως στις επόμενες εκλογές το έργο επαναλαμβάνονταν σε νέες μορφές, νέες εκδόσεις και με νέους πρωταγωνιστές.

Η ιστορία αυτή είναι μεγάλη, αλλά ας σταθούμε σε μερικά της στιγμιότυπα μόνο που συνδέονται με την εμφάνιση των Μητσοτάκηδων στην πολιτική σκηνή, του πατρός (του επάρατου) και του υιού (Μητσοτάκη γ..σαι)

Στις εκλογές του 1964 η Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά (ΕΔΑ), απέσυρε(!!!) τους υποψηφίους της από 24 σημαντικές εκλογικές περιφέρειες, για να φύγει η δεξιά διευκολύνοντας έτσι την Ένωση Κέντρου (ΕΚ) να κερδίσει τις εκλογές, με το εκπληκτικό ποσοστό του 52,72%! και να σχηματίσει αυτοδύναμη κυβέρνηση με 171 βουλευτές. Ένα χρόνο μετά πολλοί από αυτούς (βουλευτές και από ψήφους αριστερών) αποστατούν και σχηματίζουν κυβέρνηση με πρωθυπουργό τον Στεφανόπουλο. Ο Κωνσταντίνος Μητσοτάκης γίνεται πρώτη φορά υπουργός Συντονισμού και Οικονομικών. Το «**μετά βλέπουμε**» έγινε ...μετά ήρθε η χούντα, όποτε για 7 χρόνια σταμάτησαν τα διλήμματα...

Το 1989 η Αριστερά ενώνεται επιτέλους στον Συνασπισμό και το καλοκαίρι του ίδιου έτους σχηματίζει κυβέρνηση με τον ...Μητσοτάκη για να γίνει ... «κάθαρση» και να τιμωρηθεί ο Παπανδρέου, ενώ τον Νοέμβρη συμμετέχει σε οικουμενική κυβέρνηση με τον Μητσοτάκη και τον ...Παπανδρέου. Αυτό που «κατάφερε» τότε η αριστερά, ήταν η ψήφιση της **ιδιωτικής τηλεόρασης** που καθορίζει από τότε εν πολλοίς την έκβαση των εκλογικών αναμετρήσεων. Το ΚΚΕ διαγράφει τα διαφωνούντα με τις επιλογές του μέλη του καθώς και ολόκληρη την νεολαία του την ΚΝΕ. Τον **Απρίλη του '90** ο Κωνσταντίνος Μητσοτάκης, όπως ήταν επόμενο, κάνει περίπατο στις εκλογές με **47%** και γίνεται πρωθυπουργός. Ο Μητσοτάκης πέφτει από το συγκλονιστικό **κίνημα στην εκπαίδευση** που καταργεί τον νόμο Κοντογιαννόπουλου και από τον ηρωικό αγώνα των εργαζομένων της **ΕΑΣ** καθυστερώντας την θατσερική του πολιτική. Πολλοί εκ των τότε αγωνιστών θα ψηφίσουν στις εκλογές του 1993 τον ...Παπανδρέου (παίρνει κι αυτός 47%!) «για να φύγει ο Μητσοτάκης» και η αριστερά -πολυδιασπασμένη εκ νέου- θα πάρει τα μικρότερα ποσοστά της ever.

Την διετία 2010-2012 η χώρα συγκλονίζεται από εξεγερσιακά γεγονότα, με τον λαό να βρίσκεται στους δρόμους μαζί με την ...εξουσία. Τα κόμματα της αριστεράς **ΚΚΕ** και **ΣΥΡΙΖΑ** ζητούν **...εκλογές (!)** για να μην σπάσουν τίποτα «**τζάμια**» και για να τους «**ταράξουν στην νομιμότητα**». Εν τω μεταξύ μεγάλο κομμάτι της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς μετακομίζει από τους δρόμους στα γραφεία του ΣΥΡΙΖΑ, μοιράζεται την κρατική επιχορήγηση και μοιράζει ελπίδες για «πολιτική» λύση που θα «σκίσει τα μνημόνια».

Η πρόταση της ανερχόμενης τότε ΑΝΤΑΡΣΥΑ που πρωταγωνιστεί στους αντιμνημονιακούς αγώνες για την «βουλή των από κάτω» λοιδορείται, παρακάμπτεται και επιλέγεται η λογική του καλύτερου διαχειριστή και η αναμονή των εκλογών. Αν και στις πρώτες εκλογές του

2012 η ΑΝΤΑΡΣΥΑ παίρνει 1,2%, το μεγαλύτερο ποσοστό εξωκοινοβουλευτικής-επαναστατικής αριστεράς, στις δεύτερες κατακρημνίζεται στο όνομα του «μικρότερου κακού» και της προοπτικής νίκης του ΣΥΡΙΖΑ. Τις εκλογές βέβαια τις κερδίζουν ΝΔ και ΠΑΣΟΚ που κάνουν κυβέρνηση με υπουργό Διοικητικής Μεταρρύθμισης τον πρωτοεμφανιζόμενο Κυριάκο Μητσοτάκη.

Το 2015 τα ίδια διλήμματα καρποφορούν και έχουμε την «**πρώτη φορά αριστερά**» που αντί να «**σκίσει**» τα μνημόνια τα ...**ασκεί** αφού συμφωνεί με το **70%** των μνημονίων(Βαρουφάκης). Κάνει το πραξικόπημα του **ΟΧΙ->ΝΑΙ**, ψηφίζει άλλο ένα, ιδιωτικοποιεί τα πάντα, παραδίνει τα σπίτια του λαού στα funds, υποθηκεύει την δημόσια περιουσία κ.ο.κ.

Παρά την απογοήτευσή του ο κόσμος, υποκύπτει εκ νέου στα διλήμματα, ξαναψηφίζει **το 2019** τον Σύριζα αλλά δεν «**πρόκανε**». Έτσι έχουμε τον ... «**αγάμητο**» μέχρι τότε Μητσοτάκη στην θέση του πρωθυπουργού για πρώτη φορά.

Η τελευταία(;) πράξη του δράματος είναι γνωστή. **2023:** Η χειρότερη αντιπολίτευση οδηγεί στην πρόσφατη επανεκλογή της χειρότερης κυβέρνησης του Μητσοτάκη με αυξημένα ποσοστά!

Στις επόμενες εκλογές για τους αριστερούς ψηφοφόρους -μην τυχόν μείνουν από διλήμματα- εφευρέθηκε το ...«**επίδικο**» της εισόδου του ΜΕΡΑ25 στη Βουλή σαν άψυχο remake του 2012 με πολλά τεχνοκρατικά εφέ.

Συνεχίζεται;

Ή πάμε για Ανταρσία;